

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA nr. 442

Din 30.08.2023

Dosar nr.: 932/2022

Petiția nr.: 9248/20.12.2022

Petent: ...

Reclamat: ...

Obiect: Încălcarea dreptului la egalitate în fața autorităților publice și încălcarea dreptului la accesul liber la justiție prin neredactarea hotărârii cauzei sale în termenul legal

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului

..., cu domiciliul în ...și cu adresă de e-mail: [...](#)

2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul părților reclamate

... – judecător în cadrul Judecătoriei Sectorului 1 București

II. Procedura de citare a părților

3. În temeiul art. 20 alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4. Prin adresa înregistrată sub nr. 1792/06.03.2023 a fost citat petentul, pentru termenul de audiere stabilit de către Consiliu la data de 23.03.2022, ora 10.15, ședința de audiere desfășurându-se la sediul instituției din mun. București, str. Valter Mărăcineanu nr. 1-3, sector 1. Citația a fost transmisă petentului cu poșta română, cu formular de confirmare de primire, la dosar existând dovada primirii corespondenței. Citația a fost de asemenea transmisă petentului prin e-mail, existând la dosar dovada transmiterii. Prin intermediul citației, s-a adus la cunoștința petentului faptul că, în temeiul prevederilor art. 28 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, Colegiul director a invocat, din oficiu, excepția de necompetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării pentru aspecte care țin de potențiale abateri disciplinare ale magistraților și i-a pus în vedere petentului să formuleze un punct de vedere cu privire la excepția invocată din oficiu. De asemenea, prin citația transmisă, petentului i s-a solicitat indicarea criteriului de discriminare.

6. La termenul de audieri petentul a fost absent.

7. Prin adresa înregistrată sub nr. 2179/20.03.2023 petentul a depus concluzii scrise, exprimându-și un punct de vedere asupra excepției invocate din oficiu.

8. Prin adresa înregistrată sub nr. 3622/15.05.2023 petentul a depus plângere prealabilă pentru neprimirea unui răspuns la sesizarea sa în termenul legal de 90 de zile.

III. Susținerile părților conform obiectului dosarului

Susținerile petentului

9. Prin petiția înregistrată sub nr. 9248/20.12.2022 petentul susține că judecătoria care i-a fost repartizată cauza sa i-a încălcat dreptul la egalitate în fața autorităților publice și dreptul la acces la justiție prin nesoluționarea cauzei sale în termenul legal, fiind lipsit astfel de un proces echitabil și fiind blocat în exercitarea dreptului la apel.

10. Petentul arată că la data de 11.08.2020 a înregistrat pe rolul Tribunalului București - secția a III-a Civilă cererea nr. 20218/3/2020, având ca obiect acțiune în răspundere civilă delictuală, în contradictoriu cu B.R.D. - Groupe Societe Generale S.A.; la data de 07.01.2021 competența de soluționare a cauzei a fost stabilită în favoarea Judecătoriei sectorului 1 București; la data de 08.10.2021, la primul termen de judecată, cauza a fost reținută pentru soluționare; la data de 03.12.2021, la aprox. 2 luni de la data reținerii cauzei pentru soluționare, a fost publicată pe portalul instanțelor judecătorești soluția pronunțată de instanța de fond {*hotărârea nr. 11819/2021*}; potrivit art. 426 alin. (5) din Codul de Procedură Civilă, hotărârea judecătorească se redactează în termen de cel mult 30 de zile de la data pronunțării soluției, acest termen putând fi prelungit în cazuri temeinic motivate, de două ori, cu câte 30 de zile, iar între data pronunțării soluției și data redactării hotărârii judecătorești legiuitorul prevede un termen de maxim 90 de zile.

11. Petentul susține că la data de 27.05.2022, la 175 de zile de la data pronunțării în dosarul său, a trimis la Inspekția Judiciară o sesizare (*atașată*), în care a reclamat încălcarea legii, sesizare care a fost înregistrată în data de 30.05.2022 cu numărul 12591.

12. Petentul precizează că la data de 08.06.2022, la 8 (opt) zile de la data înregistrării sesizării sale la Inspekția Judiciară, a fost redactată hotărârea în cazul său.

13. Petentul arată că a primit răspuns la sesizarea sa în data de 18.07.2022 (*atașat*), fiind informat că sesizarea a fost clasată pentru următoarele motive: în intervalul de timp cuprins între data pronunțării și data redactării hotărârii, judecătoria în cauză a participat la ședințele de judecată, a rulat un număr însemnat de dosare și a pronunțat și redactat un număr de 231 hotărâri judecătorești cu respectarea termenelor legale; depășirea termenului legal s-a datorat volumului de activitate al magistratului, al secției în care lucrează și existenței unei cazuistici uneori complexe; judecătoria a îndeplinit și alte activități, ce decurg din sfera obligațiilor profesiei de judecător; au mai fost și alți magistrați care înregistrează întârzieri în redactare.

14. Petentul susține că, în urma primirii răspunsului de la Inspekția Judiciară, a constatat a fost discriminat din următoarele motive: până la data redactării hotărârii sale, judecătoria a avut timp pentru a redacta în termenul de 30 de zile 165 de hotărâri pronunțate după data pronunțării în cazul său, dintre care 112 au fost pronunțate la mai mult de o luna de zile (multe chiar și după 3 luni) după pronunțarea în cazul său; ca urmare, având în vedere că unor justițiabili le-a fost redactată hotărârea în termen și

altora nu, este evidentă o deosebire care a avut ca efect defavorizarea sa, fiindu-i încălcat dreptul la egalitate în fața legii și a autorităților publice.

15. Petentul precizează că Inspekția Judiciară nu a demonstrat că dumnealui nu se afla în situație similară cu ceilalți justițiabili și că cauzele acestora ar fi fost prioritare cazului său în așa fel încât acelea să fie redactate înaintea sa, chiar dacă au fost pronunțate la mult timp după pronunțarea în cazul său; de asemenea, nu a fost demonstrată nici cauza pentru întârzierea pronunțării în cazul său întrucât nu s-a probat faptul că 231 de hotărâri judecătorești ar fi un număr considerabil de dosare și de ce „*a fost de natură a afecta modul de îndeplinire a atribuțiilor profesionale, printre care redactarea în termen a hotărârilor*”; mai mult decât atât, din documente reiese că în intervalul de timp cuprins între data pronunțării instanței și data redactării hotărârii sale nu au fost 231 dosare, ci doar 165.

16. Petentul explică faptul că, prin raportare la încărcătura medie de dosare pe judecător, pe portalul instanțelor de judecată, pentru Judecătoria sectorul 1 București, conform ultimei statistici existente, aceasta este de 1238 de dosare soluționate pe an; astfel, un număr de 201 dosare soluționate în 9 luni de zile este mic, fiind de 4.6 ori mai mic decât media de dosare soluționate echivalentă în 9 luni [928 dosare].

17. Petentul susține că, chiar și în situația în care volumul de muncă ar fi fost peste capacitatea judecătorei, acesta poate fi un motiv temeinic pentru întârzierea cu o lună sau două, în cazul său nefiind demonstrat motivul pentru care judecătoria a avut nevoie în mod obiectiv de șase luni pentru redactare și nu ar fi fost suficiente două luni, nefiind demonstrată cauzalitatea între volumul de muncă mare și neredactarea timp de 6 luni a hotărârii sale.

18. Petentul precizează că, în cazul în care redactarea hotărârilor s-ar fi făcut în ordinea pronunțărilor, nu s-ar fi ajuns în situația de a se depăși termenul legal maxim (imparțialitatea de care trebuie să dea dovadă justiția și termenul maxim pentru redactare impunând redactarea în ordinea pronunțărilor); în situația în care, din motive temeinice, anumite pronunțări nu s-au redactat în termenul de 30 zile, pentru a se putea încadra în limitele maxime prevăzute de lege, redactarea pentru acele dosare trebuia tratată prioritar, întrucât termenul de 90 de zile este maxim și respectarea legii este un motiv întemeiat.

19. În continuare petentul susține că Inspekția Judiciară nu a demonstrat care a fost cazuistica mai complexă invocată și de ce a condus la neredactarea hotărârii în cazul său, nu a demonstrat alte activități ale judecătorei care să fi dus în mod obiectiv la neredactarea hotărârii în cazul său, nu a demonstrat de ce întârzierile în redactarea hotărârilor ale altor magistrați ar justifica întârzierea de 6 luni în cazul său.

20. Petentul susține că Inspekția Judiciară nu a demonstrat faptul că ordinea în care au fost redactate hotărârile a fost una imparțială; în cazul în care judecătoria a ales să nu redacteze hotărârile în ordinea pronunțărilor, ci să redacteze și chiar să pronunțe hotărâri pentru care nu se încălca vreun termen legal în detrimentul redactării hotărârii sale (unde se depășise nu doar termenul de 30 de zile dar și termenul maxim de 90 de zile), atunci este evident că discriminarea este rezultatul direct al deciziei judecătorei.

21. Petentul arată că hotărârea sa a fost redactată în 8 zile după ce a depus plângerea la Inspekția Judiciară, fapt care dovedește că nu a existat un motiv întemeiat pentru întârzierea de peste 6 luni a redactării în cazul său.

22. Petentul susține faptul că neprecizarea criteriului discriminării sale nu este relevantă întrucât discriminarea nu se limitează la un criteriu, ci poate fi orice criteriu, inclusiv că așa a avut chef judecătorească. Petentul precizează că hotărârile nu au fost redactate în ordinea pronunțării, fiind evident că au fost aplicate niște criterii de diferențiere în redactarea hotărârilor pronunțate; Inspekția Judiciară nu a demonstrat că discriminarea sa a rezultat din practici justificate obiectiv de un scop legitim și nu ca urmare a deciziilor arbitrare ale judecătorească.

23. Prin adresa înregistrată sub nr. 2179/20.03.2023 petentul susține că din interpretarea art. 3, art.16, art.18 și art. 19 din O.G. nr. 137/2000, republicată, rezultă fără echivoc faptul că CNCD are competența de investigare, constatare, sancționare, prevenire și monitorizare a faptelor de discriminare comise inclusiv de către instanțele judecătorești, fără vreo îngrădire sau influență din partea oricărei instituții ori autorități publice; astfel, Consiliul Superior al Magistraturii nu se poate substitui în prerogativele Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, care îndeplinește rolul de autoritate de stat în domeniul discriminării.

24. Petentul susține că obiectul petiției sale nu are legătură cu prevederile Legii nr. 317/2004 și a Legii 303/2004, invocate de către CNCD în motivarea excepției de necompetență ridicată din oficiu, întrucât dumnealui nu solicită Consiliului să îndeplinească rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor, ci să constate și să sancționeze o faptă de discriminare certă, conform atribuțiilor sale legale; mai mult decât atât, răspunderea disciplinară intervine pentru faptele prevăzute de lege ca abateri disciplinare, iar discriminarea nu este prevăzută de lege ca abatere disciplinară, în cazul de față fiind vorba de o formă de răspundere pentru care CNCD are competență deplină de investigare și sancționare.

25. Petentul arată că, conform legii privind statutul judecătorilor și procurorilor, judecătorii răspund civil, disciplinar, contravențional și penal, în condițiile legii și totodată răspunderea disciplinară nu înlătură răspunderea penală sau contravențională pentru fapta săvârșită. Ca urmare, dacă s-ar accepta excepția de necompetență invocată din oficiu, ar însemna că judecătorii nu mai pot răspunde civil sau contravențional sau penal pentru nimic și totodată ar rezulta că judecătorii nu ar mai putea fi investigați de nici o autoritate competentă pe un anumit domeniu, pentru nici o presupusă faptă ilicită.

26. În continuare petentul arată că posibilitatea de a se adresa C.S.M. în legătură cu activitatea sau conduita necorespunzătoare a unui judecător nu înlătură dreptul său de a se adresa Consiliului pentru reclamarea unei discriminări și nici obligația Consiliului de a investiga, constata și sancționa fapta de discriminare evidentă reclamată.

27. Petentul precizează că excepția necompetenței invocată de Colegiul director al CNCD nu are nici o bază în lege sau în logică și ca urmare solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată.

28. Totodată petentul solicită CNCD să nu se mai ascundă după mătură și să își îndeplinească obligațiile legale constatând și sancționând această faptă de discriminare evidentă.

29. Prin adresa înregistrată sub nr. 3622/15.05.2023 petentul a depus plângere prealabilă, plângere prin care solicită, ca urmare a nerespectării prevederilor art. 20 alin.(7) și alin. (8) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, să fie informat în termen de o zi lucrătoare de la primirea plângerii prelabile cu privire la rezultatul investigației și hotărârea Colegiului, să i se plătească daune în cuantum de 75 lei cauzate de transmiterea acestei plângeri și să i se comunice și să i se dovedească motivele pentru care a fost încălcată legea.

Susținerile părții reclamate

-

IV. Cadrul legal aplicabil. Dreptul național și internațional aplicabil/ jurisprudența

30. Prevederile legislative relevante în prezenta cauză sunt următoarele:

Constituția României;

- art. 21 – Accesul liber la justiție: *“(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. (2) Nici o lege nu poate îngradi exercitarea acestui drept. (3) Părțile au dreptul la un proces echitabil și la solutionarea cauzelor într-un termen rezonabil. (4) Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite.”*

O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare cu modificările și completările ulterioare, republicată;

- art. 1: *“(1) În România, stat de drept, democratic și social, demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane reprezintă valori supreme și sunt garantate de lege. (2) Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi: a) dreptul la un tratament egal în fața instanțelor judecătorești și a oricărui altui organ jurisdicțional; (...) (3) Exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile. (4) Orice persoană fizică sau juridică are obligația să respecte principiile enunțate la alin. (2).”*
- art. 2: *“(1) Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.(...)”*

Ordinul nr.144/2008 privind aprobarea Procedurii interne de soluționare a petițiilor și sesizărilor;

- art. 28: *“Membrii Colegiului director, din oficiu, pot ridica excepția de necompetență atunci când, în mod vădit, constată că petiția formulată nu este de competența Consiliului, potrivit prevederilor OG nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, asupra căreia Colegiul director trebuie să se pronunțe cu prioritate.”*
- art. 30: *“(1) Excepția de vădită necompetență se pune în dezbateră petentului sau a persoanei interesate care sesizează Consiliul, pentru a-și formula punctul de vedere. (2)*

Colegiul director acordă un termen petentului sau părții interesate pentru a comunica punctul de vedere.”

- art. 31: “(1) Consiliul soluționează excepția de vădită necompetență după solicitarea punctului de vedere al petentului sau al părții interesate care a sesizat Consiliul. (2) Necomunicarea punctului de vedere la termenul acordat nu împiedică soluționarea petiției.”
- art. 32: “Consiliul soluționează excepția de vădită necompetență prin hotărâre a Colegiului director.”
- art. 63: „(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției”, pronunțându-se cu prioritate asupra excepției.”

Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată - abrogată

Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, în vigoare de la 16 decembrie 2022

- art. 265: “Judecătorii și procurorii răspund civil, disciplinar, contravențional și penal, în condițiile legii.”
- art. 266: “(1) Orice persoană poate sesiza Consiliul Superior al Magistraturii sau Inspekția Judiciară, direct sau prin conducătorii instanțelor ori ai parchetelor, în legătură cu activitatea sau conduita necorespunzătoare a judecătorilor sau procurorilor, încălcarea obligațiilor profesionale ori săvârșirea de către aceștia a unor abateri disciplinare. (2) Exercițarea dreptului prevăzut la alin. (1) nu poate avea ca obiect soluțiile pronunțate prin hotărârile judecătorești sau dispuse prin ordonanțele procurorului, care sunt supuse căilor legale de atac.”
- art. 270: “(1) Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți și personalul de specialitate juridică asimilat acestora răspund disciplinar pentru săvârșirea, cu vinovăție, a abaterilor disciplinare prevăzute de lege. (2) Răspunderea disciplinară nu înlătură răspunderea penală sau contravențională pentru fapta săvârșită, în măsura în care prin aceasta s-au încălcat îndatoriri de serviciu. (...)”
- art. 271: “Constituie abateri disciplinare: (...) g) nerespectarea în mod repetat și din motive imputabile a dispozițiilor legale privitoare la soluționarea cu celeritate a cauzelor ori întârzierea repetată în efectuarea lucrărilor, din motive imputabile; (...) q) neredactarea sau ne semnarea hotărârilor judecătorești sau a actelor judiciare ale procurorului, din motive imputabile, în termenele prevăzute de lege; s) exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență.”
- art. 272: “(1) Există rea-credință atunci când judecătorul sau procurorul încalcă cu știință normele de drept material ori procesual, urmărind sau acceptând vătămarea unei persoane. (2) Există gravă neglijență atunci când judecătorul sau procurorul nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual. (3) În scopul determinării cazurilor în care se nesocotesc din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual se vor lua în considerare gradul de claritate și precizie a normelor încălcate, noutatea și dificultatea problemei de drept prin raportare la jurisprudența și doctrina în materie, gravitatea nerespectării, precum și alte circumstanțe profesionale obiective.”
- art. 273: “(1) Sancțiunile disciplinare care se pot aplica judecătorilor și procurorilor, proporțional cu gravitatea abaterilor, sunt: a) avertismentul; b) diminuarea indemnizației de încadrare brute lunare cu până la 25% pe o perioadă de până la un an; c) mutarea disciplinară pentru o perioadă efectivă de la un an la trei ani la o altă instanță sau la un alt parchet, chiar de grad imediat inferior; d) retrogradarea în grad profesional;

e) suspendarea din funcție pe o perioadă de până la 6 luni; f) excluderea din magistratură. (2) Sancțiunile disciplinare prevăzute la alin.(1) se aplică de secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile legii. (3) Sancțiunile disciplinare se radiază de drept în termen de 3 ani de la data executării, dacă judecătorului sau procurorului nu i se aplică o nouă sancțiune disciplinară în acest termen.”

- art. 277: “(1) În cadrul cercetării prealabile se vor stabili faptele și urmările acestora, împrejurările în care au fost săvârșite, precum și orice alte date concludente ce pot fi avute în vedere pentru calificarea faptelor drept abateri disciplinare și pentru aprecierea vinovăției sau a nevinovăției persoanei cercetate.”

V. Principiile de analiză

31. Potrivit art. 2 alin.1 din O.G. nr. 137/2000 republicată, pentru existența discriminării directe trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

- existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile;
- existența unui tratament diferențiat manifestat prin: orice deosebire, excludere, restricție sau preferință;
- existența unui criteriu de discriminare;
- existența unui raport de cauzalitate între criteriul de discriminare și tratamentul diferențiat;
- tratamentul diferențiat trebuie să aibă ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea, folosinței sau exercitării în condiții de egalitate a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a unui drept recunoscut de lege.

32. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, intervine atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă.”

33. Un aspect definitoriu al discriminării îl constituie criteriul interzis de legiuitorul național prin art. 2 alin 1, textul de lege prezentând sub forma unei enumerări cu caracter determinat criteriul de „rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată”; caracterul neexhaustiv al enumerării este dat de însăși sintagma „sau orice alt criteriu” alăturată criteriilor exprese, sintagmă care oferă posibilitatea reținerii oricărui alt criteriu nespecificat de lege, dar care este materializat ca fapt determinant în săvârșirea unei fapte de discriminare. Criteriul, în raport cu elementele constitutive ale discriminării, astfel cum este definit în art. 2 din O.G. nr. 137/2000, trebuie interpretat în sensul existenței sale ipso facto, ca circumstanță concretizată, materializată, constituind însăși cauza actului sau faptului discriminatoriu și care, în situația inexistenței, nu ar determina săvârșirea discriminării.

34. Discriminarea directă presupune o legătură de cauzalitate identificabilă între actul sau faptul diferențierii și apartenența la una dintre caracteristicile sau la unul dintre criteriile cuprinse în norma juridică și individualizate în cazul persoanei care este supusă discriminării. Legătura de cauzalitate presupune considerarea motivului sau a motivelor

care au stat la baza actelor aplicate în cauzele de discriminare (tratament diferențiat) și impun a analiza un criteriu interzis invocat de petent, care constituie un factor relevant sau determinant în acțiunea sau inacțiunea imputată părții reclamate.

35. De asemenea, o faptă poate fi considerată faptă de discriminare dacă atinge un drept, oricare dintre cele garantate de tratate internaționale ratificate de România sau cele prevăzute de legislația națională.

36. Astfel, în situația în care persoana care se consideră discriminată ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe sau indirecte pe baza unui criteriu interzis, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină persoanei acuzate de discriminare, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, reclamatul ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat persoanei care se consideră discriminată este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe baza unui criteriu interzis.

VI. Aplicarea principiilor la speță. Motivele de fapt și de drept

37. În fapt, Colegiul director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării reține că este sesizat în legătură cu o presupusă discriminare la care petentul ar fi fost supus ca urmare a unui proces civil avut pe rolul Judecătoriei sectorului 1 București, petentul solicitând constatarea tratamentului diferențiat aplicat acestuia de către un judecător, prin nerespectarea ordinii redactării hotărârilor conform pronunțării cauzelor și respectiv redactarea hotărârilor din alte cauze înaintea hotărârii din cauza sa, fără a preciza un criteriu de discriminare în baza s-a depășit termenul legal de redactare al hotărârii sale.

38. Colegiul director constată că este chemat să se pronunțe cu privire la aspecte ce țin de răspunderea disciplinară a magistraților.

39. În soluționarea speței, Colegiul director urmează a analiza cauza prin prisma excepției de necompetență materială a CNCD invocată din oficiu, conform art. 63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor. În acest sens, Colegiul director reține că excepția de necompetență invocată din oficiu a fost pusă în dezbaterea petentului, în conformitate cu prevederile art. 30 și următoarele din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor.

40. În drept, luând act de plângere precum și de obiectul acesteia astfel cum este formulat, Colegiul director trebuie să aprecieze în ce măsură obiectul sesizării este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr. 137/2000, republicată, potrivit atribuțiilor și domeniului de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

41. În considerarea incidenței obiectului petiției în câmpul de aplicare al O.G. nr. 137/2000 republicată, trebuie precizat că jurisdicția exercitată de CNCD este o jurisdicție administrativ-jurisdicțională ce presupune o procedură specială, care se bazează pe principiul independenței organului care emite actul față de părțile în litigiu, cu asigurarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare. Actul de soluționare a unei fapte corelative dispozițiilor O.G. nr. 137/2000, republicată, este emis de o autoritate

administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială, iar actul per se este susceptibil de a fi atacat în contenciosul administrativ general, sub cenzura instanțelor judecătorești. Caracterul administrativ jurisdicțional al actelor adoptate de Colegiul director al CNCD a fost statuat în nenumărate rânduri de instanțele de contencios administrativ (între altele, decizia civilă nr. 1960/15.05.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție). Prin Decizia nr. 1096 din 15 octombrie 2008 și ulterior Decizia nr. 444 din 31 martie 2009 și Decizia nr. 1470 din 10 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a statuat că „C.N.C.D. este un organ administrativ cu atribuții jurisdicționale, care se bucură de independența necesară îndeplinirii actului administrativ – jurisdicțional și respectă prevederile constituționale cuprinse în art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 126 alin. (5), care interzice înființarea de instanțe extraordinare”.

42. Astfel, Colegiul director reține că CNCD, organ administrativ-jurisdicțional, are competența limitată la a constata faptele/actele de discriminare prin emiterea unei hotărâri și, eventual, prin stabilirea unei sancțiuni contravenționale, neavând competența materială de a se pronunța asupra faptelor care depășesc cadrul stabilit de legislația contravențională, în general și de către O.G. nr.137/2000 republicată, în special. Ca atare, se naște o întrebare legitimă, mai exact în ce măsură, pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de OG nr. 137/2000 republicată, CNCD poate să constate existența unor situații discriminatorii ce sunt în legătură indisolubilă cu activitatea judecătorului, care intră în mod cert în sfera de competență a Consiliului Superior al Magistraturii.

43. Având în vedere aspectele deduse soluționării, Colegiul director ia act de Decizia nr. 322/2001, publicată în Monitorul Oficial nr. 66/2002, prin care Curtea Constituțională a reținut că, *“în deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră, în cap.VI intitulat “Autoritatea judecătorească”, principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră; în conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)].(...)În scopul garantării independenței judecătorilor(...) prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați (...), care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor (...), prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor (...)”.*

44. De asemenea, Colegiul director se raportează la prevederile art. 266 din Legea nr. 303/2002 privind statutul judecătorilor și procurorilor, conform cărora orice persoană poate sesiza aspecte în legătură cu activitatea sau conduita necorespunzătoare a judecătorilor, încălcarea obligațiilor profesionale în raporturile cu justițiabilii ori săvârșirea de către aceștia a unor abateri disciplinare; de asemenea, conform art. 273, sancțiunea în domeniul răspunderii disciplinare a magistraților se aplică de către Consiliul Superior al Magistraturii.

45. Având în vedere aceste considerente, a admite că CNCD are competența rațiune materiae de a analiza aspectele sesizate ar presupune o substituie în prerogativele Consiliului Superior al Magistraturii. Astfel, în raport de calitatea reclamatei, respectiv judecător, CNCD ca autoritate de stat, autonomă, nu se poate pronunța asupra activității acesteia, Consiliul Superior al Magistraturii fiind organul competent să stabilească dacă magistratul în cauză a comis sau nu o faptă care atrage răspunderea disciplinară a acestuia.

46. Coroborând acest aspect fundamental incident petiției deduse soluționării, Colegiul director constată că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate pronunța sine qua non asupra cauzei deduse judecății și în consecință, admite excepția de necompetență materială invocată din oficiu.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu unanimitate de voturi ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admiterea excepției de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării raportat la obiectul petiției;
2. O copie a hotărârii se va comunica petentului.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul.

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință:

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BĂNICĂ CLAUDIA CERASELA – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

MOȚA MARIA – Membru

OLTEANU CĂTĂLINA – Membru

POPA CLAUDIA SORINA – Membru

RAIU CĂTĂLIN VALENTIN – Membru

SĂVULESCU RADU-COSMIN – Membru

Data redactării: 01.09.2023

Redactată și motivată: C.O./S.M.D.

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu

